

σημείωμα για την έκδοση

Ο κήπος. Ένας κήπος. Ομορφαίνει, νοηματοδοτεί και δίνει μια σπληχνική διάσταση στην ύπαρξη των κτιρίων. Αναρωτιέται όποιος δεν τον γνωρίζει για τα όσα κρύβει. Αποτελεί καταφύγιο για τα κατατρεγμένα πλάσματα της πόλης. Μεγαλώνει ερήμην μας, πάντα. Οι παρεμβάσεις μας σε αυτόν είναι για εμάς. Η βοήθειά μας σε αυτόν, πάλι για εμάς είναι. Η φύση δεν μας έχει ανάγκη. Μας έχει βαρεθεί, για την ακρίβεια. Εμείς την έχουμε ανάγκη.

Ο πνευματώδης κύριος Bennet μας εξηγεί την ταφονομία. Με κάνει να σκέφτομαι ένα διήγημα που με έχει σημαδέψει, τη «Σαρκοφάγο» του Γιώργου Ιωάννου. «Σαρκοφάγος να ξαναγίνει, επ' ουδενί λόγω θα της επέτρεπα», δηλώνει ο συγγραφέας. Στο τέλος, όμως, που η σαρκοφάγος επιστρέφει στο βλέμμα του κόσμου, γίνεται πάλι τάφος.

Στον κήπο και στον τάφο, κοινός παρονομαστής είναι η γη, το χώμα. Ό,τι είμαστε, ό,τι είναι, το κρατάει το χώμα. Πεθαίνουμε αλλά και γεννιόμαστε μέσα του, υποτασσόμαστε στις αιώνιες λειτουργίες του. Το τρέφουμε και μας τρέφει. Ως κιβωτός της ζωής και πηγή των πάντων, η γη αποφασίζει τι θ' αφανιστεί και τι θα παραμείνει. Δεν υπάρχει απώλεια, όμως, στον νου της, μόνο μετουσίωση. Αυτά τα μικρά σχήματα είναι του ανθρώπινου νου.

Α. Σχοινιά